

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΦΙΛΩΝΟΣ ΚΤΕΝΙΔΟΥ «Ο ΚΛΗΔΟΝΑΣ»

Καὶ ἄλλοτε ἔχουμε γράψει γιὰ τὴν ἀξιέπαινη ἐργασία τοῦ κ. Φίλωνος Κτενίδου, πού μὲ τὸ θεατρικὸ του ταλέντο καὶ τὶς γνώσεις του σχετικὰ μὲ

Ὁ κ. Κτενίδης

τῆ ζωῆ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ Πόντου ἔδωκε σειρὰ ὀλόκληρη θεατρικῶν ἔργων ὅπου ὡσὰν σὲ κιβωτὸ διαθήκης, ἔβαλε ὅλη τὴ νοσταλγία καὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὶς ἐθνικὲς μας παραδόσεις, πού σώζονται πιὸ ζωντανὲς καὶ πιὸ γνήσιες στὸν ἑλληνικώτατο Πόντο. Καὶ συμφωνοῦμε ἀπόλυτα μὲ τὶς σκέψεις, πού διητύπωσε ὁ κ. Κτενίδης προλογίζοντας τὸ ἔργο του «Ὁ Κλήδονας». Ὁ κλήδονας εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ προχριστιανικὰ ἔθιμα, πού διασώθηκαν στὸν Πόντο, χωρὶς νὰ ἐπηρεαστοῦν ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν αἰῶνων οὔτε ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν. Διατηρήθηκε, ὅπως διατηρήθηκαν ἀναλλοίωτοι οἱ χοροὶ, ἡ μουσικὴ, καὶ ἴσως καὶ ἡ ἀμφίεση. Εἶναι λυπηρό, πού οἱ εἰδικοί ἱστο-

ρικοί, λαογράφοι, μουσικοί, χορογράφοι) ελάχιστα έχουν ασχοληθῆ με τὰ ζητήματα αὐτὰ τοῦ Πόντου. Ὅπως στήν ὀμηρικὴ ἐποχὴ, ἔτσι καὶ στὴ σύγχρονη τοῦ Πόντου, σὲ κάθε χωριὸ καὶ σὲ κάθε πόλη ὑπῆρχε εἰδικὴ πλατεῖα γιὰ χορὸ (τὸ χοροστάσι) ὅπου αἱ νέες ἐπήγαιναν μὲ **νεόπλυτα ἱμάτια** καὶ οἱ νέοι μὲ **ῥηλα εὐπρεπῆ**. Ἐνας τέτοιος χορὸς στήν ἀρχὴ εἶχε θρησκευτικὸ χαρακτήρα, καὶ μᾶς φέρνει τὸ νοῦ τοὺς διθυράμβους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους βγῆκε ἡ τραγωδία. Στὸν «Κλήδονα» τοῦ ὁκ. Κτενίδης ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πανάρχαιο ἔθιμο μᾶς παρουσιάζει ἕνα τέτοιο χορὸ. Ἄλλωστε ὁ κυριώτερος σκοπὸς τῶν ποντιακῶν ἔργων τοῦ κ. Κτενίδου εἶναι λαογραφικὸς καὶ φιλοδοξεῖ, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπαϊόντων διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν λαογραφίαν τοῦ Πόντου. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμοῦσῃ ὅτι ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἐξύπνησε μέσα τὸ θεατρικὸ του ταλέντο καὶ ἔδειξε ἐπανειλημμένως ὅτι εἶναι ἄξιος νὰ ξεπεράσῃ τὸ λαογραφικὸ θέατρο μὲ ἔργα ἀνωτέρων ἀξιώσεων.

Τὸ ἀνέβασμα τοῦ «Κλήδονα» ἔγινε μὲ κάθε δυνατὴ ἐπιμέλεια ἀπὸ τὸν ἄριστο Ποντιακὸ θίασο μὲ σκηνοθέτη τὸν κ. Γ. Τσουλφᾶ, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε καὶ τὸν κυριώτερο ρόλο τοῦ «Βέβαια». Θαυμάσια ἔπαιξαν τοὺς ρόλους τῶν καὶ ἡ Φρ. Καλαϊτζίδου καὶ Π. Παναγιωτίδου, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι (Α. Τσουλφᾶς, Ε. Βουτυρᾶς, Σουσ. Σισαρίδου, Ροδ. Καλαϊτζίδου, Μ. Ἐλευθεριάδου, Ι. Τσαβδαρίδης, Π. Κωτίδης καὶ ὁ λυράρης κ. Γ. Πετρίδης, ἐζωντάνεψαν μὲ τὸ παίξιμό τῶν τὴν παλαιὰ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου τῶν Πόντου.

Β. Δ.

ΣΗΜ. Ἀξιοσημείωτη εἶναι καὶ ἡ Χριστουγεννιάτικη γιορτὴ τοῦ Πειραματικοῦ Σχολείου τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ὅπου οἱ μικροὶ μαθηταὶ ἔπαιξαν ὡραῖα ἕνα σκηνικὸ ἔργο δυὸ μαθητῶν «Ἡ σφαγὴ τῶν Νηπίων». Ἀπὸ ἔλλειψη χώρου ἀναβάλλουμε νὰ γράψουμε λεπτομέρειες στὸ ἐπόμενο τεῦχος.